

[Ebba Strange.]

ningsmateriale, igennem indholdet af skolebøger, er vores børn — lige så længe vi har kendt til undervisningsmateriale og skolebøger — blevet indoktrineret, for nu at bruge det ord, i ganske bestemte rollemønstre, der er knyttet til kønnene.

Hvis vi vil være med til at ændre befolkningens indstilling og vaner og holdning til disse ting, så er det bl.a. i forholdet til børnene, vi ligesom kan prøve at vise nogle alternative muligheder. Hvis man gennemgår skolebøgerne og ser, hvordan kvinder behandles, og hvordan mænd behandles, vil man se, at der er en helt afgørende forskel. Sådan nogle ting er det muligt for et undervisningsministerium i forbindelse med udsendelse af undervisningsvejledninger at røre ved, også i forbindelse med læreruddannelsen, hvor jeg i øvrigt godt ved at der er sket noget.

Med hensyn til uddannelsen i det hele taget fornemmer jeg også, at det, der sker, er en bredere adgang til de højeste uddannelser, en bredere indgang til universitetsuddannelserne, men derimod en stramning til mellemuddannelserne. Jeg tænker specielt på socialrådgiveruddannelsen, hvor man nu skal have studentereksamen eller HF for at komme ind, på pædagoguddannelserne, hvor man også efterhånden stiller strengere formelle krav. Jeg tror, det netop for den store gruppe af kvinder, der i sin tid er gået ud af 7. klasse, og som ikke senere har fået lejlighed til at uddanne sig, fordi de har giftet sig og fået børn, ville være meget vigtigt, hvis man ville lave en smidigere indgangsordning til mange af de mellemuddannelser, der findes.

Det kan godt virke alt for overvældende at komme i gang med en uddannelse, hvis man først skal have opfyldt en masse formelle krav, og det er jo muligt, at man ad andre veje er nået til de samme forudsætninger som dem, de unge mennesker har nået ad de helt formelle veje, der nu ligger meget mere lige for børnene og de unge i dag, end de gjorde dengang, disse kvinder skulle uddannes.

I betænkningen er diskuteret spørgsmålet om kvindernes adgang til deltidsarbejde, og det er jo noget, som også andre organer har diskuteret med jævne mellemrum. Vi ved, at kvinder, især gifte kvinder med

børn, er interesseret i deltidsarbejde. Der bliver fra kommissionens side konkluderet, at det ikke er i kommissionens interesse at slås videre for deltidsarbejde for kvinder, men at kommissionen er interesseret i at arbejde videre med spørgsmålet om deltidsarbejde for både mænd og kvinder.

Når statsministeren ikke vil have det til at være en arbejdsløshedsdebat i dag, vil jeg da bøje mig for det. På den anden side synes jeg nok, det er vigtigt af hensyn til kvindernes beskæftigelsessituation også at få en debat om, hvorvidt man i dette land kunne tænke sig at arbejde videre med problemet om deltidsarbejde for mænd. For jeg skal da ikke lægge skjul på, at en af grundene til, at vi har rejst debatten, er, at vi mener, at en ligestilling på arbejdsmarkedet, en økonomisk ligestilling mellem manden og kvinden, også i de tilfælde, hvor det drejer sig om ægtepar, en økonomisk uafhængighed fra kvindens side i forhold til manden, er en forudsætning for, at hun også kan føle sig ligeberettiget på alle andre områder i dette samfund.

Kommissionen siger selv et sted, at netop i et samfund, hvor økonomi og penge spiller så stor en rolle, er så højt vurderet, er kvindens økonomiske uafhængighed en betingelse for en virkelig ligestilling. Vi ved, at der er problemer forbundet med både at være forældre og at være erhvervsarbejder. Vi ved, at arbejdet i hjemmet med børnene, med de huslige sysler, tager tid og skal tage tid, og vi ved også fra kommissionens egne undersøgelser, i hvor høj grad dette arbejde har været overladt til kvinderne og stadig er det i meget høj grad.

Derfor er det, vi gerne vil have en udtalelse bl.a. fra regeringen om, hvorvidt man er indstillet på at gøre arbejdsforholdene på arbejdsmarkedet mere lige for mænd og kvinder, sådan at deltidsarbejde også bliver en mulighed for mænd, sådan at man eventuelt vil tage alvorligt fat på at nedsætte arbejdstiden for alle, i stedet for at køre videre med, at arbejde er noget, der er forbeholdt nogle. Vi mener, at en arbejdsret og en arbejdspligt for alle arbejdsføre mennesker i dette samfund bør slås fast. Vi mener, at grundlovens § 75 fastslår en arbejdsret for alle, og selv om der står „han“ i grundloven, mener vi ikke, at den kan fortolkes sådan, at det kun er